

ГОНЧАР В.В., ст.викладач

ВЕРЕТЕЛЬНИКОВА Н. А., ст.викладач

БАТУЛІН Д. С., викладач

Харківська державна академія культури

м. Харків, Україна

ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА ЯК СКЛАДОВА ЗАГАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ ОСОБИСТОСТІ

Останнім часом багато дискусій точиться щодо необхідності всебічного розвитку особистості, необхідності приділяти увагу формуванню окремих компонентів загальнолюдської та національної культури в процесі здобуття середньої, а пізніше вищої освіти. Водночас не тільки серед пересічних громадян, але й поміж сучасними науковцями побутує думка, що фізична культура є явищем досить далеким від культури (мистецтва, науки, ідеології тощо).

В Енциклопедії сучасної України надано наступне визначення поняття: «Культура (від лат. cultura – обробка, догляд) – прояв життя людини, що виражається у моделях поведінки, засобах і продуктах діяльності, зокрема ідеях, ідеалах, нормах та цінностях» [1]. Тобто культура включає в себе певні особистісні риси, стиль поведінки й діяльності окремої особи або спільноти, а також різноманітні форми суспільного життя та результати діяльності особистості.

Спираючись на подібне розуміння «культури» фізична культура цілком справедливо можна розглядати як складову загальної культури, оскільки вона є формою соціальної активності людей, сприяє формуванню у конкретної особистості (групи осіб, соціальної спільноти) певного стилю поведінки й діяльності, особистісних рис (зокрема, наполегливості, витривалості; звички займатися спортом або дотримуватися здорового способу життя).

До основних складових фізичної культури відносяться:

1) базова фізична культура (забезпечує базовий рівень фізичної підготовленості людини, певний рівень розвитку загальних фізичних здібностей – сили, швидкості, витривалості, гнучкості, спритності; саме ця складова є основою фізичного виховання в освітніх закладах різного рівня);

2) спорт і туризм, в першу чергу їх активні рухові види, які за певних умов виступають і як явища культурного життя, і як самостійні сфери людської діяльності (спорт являє собою засіб і метод фізичного виховання, заснований на використанні змагальної діяльності та підготовці до неї, в процесі якої порівнюються і оцінюються потенційні можливості людини; активні види туризму /піший, вело-, водний та ін./ мають не тільки оздоровчий, спортивний, але й пізнавальний вплив на становлення особистості);

3) професійно - прикладна фізична культура пов'язана з процесом цілеспрямованого використання засобів фізичної культури і спорту для підготовки до майбутньої професії. (виробнича фізична культура, спрямована на підвищення і відновлення професійної працездатності, профілактику професійних захворювань і травматизму; спеціальна фізична підготовка правоохоронців, військовослужбовців, працівників МЧС, зміст якої визначається особливостями служби);

4) оздоровчо-реабілітаційна фізична культура (використання засобів фізичної культури для лікування захворювань, відновлення окремих функцій організму, порушених або втрачених внаслідок захворювань, травм, перевтоми або інших причин – кінезіотерапія та лікувальна фізична культура);

5) так звані «фонові види» фізичної культури (гігієнічна фізична культура – ранкова гімнастика, піші прогулянки та інші фізичні вправи в режимі дня не пов'язані зі значними фізичними навантаженнями;

рекреативна фізична культура – активний відпочинок – полювання, риболовля тощо).

Таким чином, фізична культура є складним суспільно-культурним явищем, що не обмежується рішенням завдань виключно фізичного розвитку, а включена в реалізацію основних видів соціальної активності особистості – гри, навчання, спілкування, роботи та дозвілля, а також її самовираження через суспільно-корисну діяльність. Складові фізичної культури різноманітні й охоплюють всі сфери життєдіяльності людини.

Список використаних джерел

1. Енциклопедія сучасної України. URL: https://esu.com.ua/search_articles.php?id=51449 (дата звернення 23.10.22)

ГОНЧАРОВ С. О., *магістр філософії*

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

м. Харків, Україна

МЕТАФІЗИКА Ю. В. МАМЛЄЄВА ЯК ПРОДОВЖЕННЯ ТРАДИЦІЇ РОСІЙСЬКОЇ РЕЛІГІЙНОЇ ФІЛОСОФІЇ: ПРИХОВАНА ЗАГРОЗА ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Прийнято вважати, що російська релігійна філософія символічно завершується філософськими парходами 1922-го року, інколи цю межу зсувають та додають ще період еміграції, як це робить, наприклад, М. Полторацький [6], однак не прийнято говорити про її продовження в пізньорадянські та пострадянські часи. Зустрівши сьогодні весь жах так званого «русского міра», що консолідує всі верстви російського населення, можна запитати, а чи не стоїть за цим релігійна складова та чи не віднаходимо ми у сучасних ідеях російського месіанства коріння російської філософсько-релігійної думки?